

ОЛЕГ АЙРАНОВ ДЖОНИ

chitanka.info

ЗКПЧ-то ненавиждаше прякора си.

— Че защо пък точно „Трактор“? Какво толкова тракторско има в мен? — обиден свеждаше той надолу червения си нос, но освен малкото шкембенце не откриваше нищо особено.

Гъзолизците около него естествено се правеха, че и те не разбират защо. Кой му го беше лепнал този прякор, така и не се разбра, но това, което в началото на кариерата му се струваше само нелепо, сега го изпълваше с възмущение. Майор, ЗКПЧ, ерудиран и интелектуален политико-идеологически просветител, а те да му викат „Трактор“! Като на последния селяндур!

Методичността, с която кръстосваше поделението, разпитвайки за всеки и всичко, душейки за новини и клюки, както и равномерно боботещият му глас, с който даваше заповеди, всъщност някак си не бяха далеч от идеята за трактор, който си шета по нивата.

Необичайно беше усърдието, което влагаше в дейността си. Осведомеността му бе впечатляваща. Зли езици в поделението твърдяха, че не само бил в течение на всичките актуални партийни документи, наши и тези на великия Съветски Съюз, но дори знаел и пълните имена и политически наклонности на всичките лидери от третия свят и необвързаните държави.

Стараеше се и да познава по фамилия, месторождение, социален произход и образование всеки уж по-важен военнослужещ в поделението. Това далеч не включваше само офицерите. И сред войниците си беше създал мрежа от информанти и топачи, които редовно преслушваше и от време на време незабелязано награждаваше с някой допълнителен гарнизонен отпуск.

Трудно беше да се изплъзнеш от погледа му. Дори тези, които предпочитаха да стоят по-далече от подобни началства, рано или късно попадаха в обятията му. Месец след пристигането на новия набор, той вече беше прегледал списъците на младите войници и отсял зърното от плявата, когато засече на плаца лице, за което му се стори, че не знае достатъчно:

— Редник Гаспарян — спря го той, — какво образование имаш?

— Средно, другарю майор!

— Средно специално или средно реално?

— Напълно реално, другарю майор! — с уверения тон на пръв кретен изпъчи гърди Гаро, надявайки се да мине по този начин метър.

Освен покрай тези, които имаше за връзкари, Трактора обичаше да се навърта и около гимназистите и висшистите, а прихванатите от тях думи, чието значение невинаги му беше съвсем ясно, гледаше да приложи при пръв удобен случай. По-отраканите обаче бързо го усетиха и почнаха лееекичко да го пързаят. Една сутрин, минавайки покрай взвод действащи с кирки и лопати войници той забави крачка:

— Тука ли ще функционирате, бойци? — горд с новозазубрената дума се осведоми той.

— Тъй вярно, тука ще циркулираме! — стегнато последва ответът.

Трактора кимна разбиращо и тръгна към щаба да провери в библиотеката какво означава „циркулирам“, докато столичните гъзарчета подпрени на инструментите доволни си намигаха един на друг.

Чат-пат зачекваше на всеослушание някоя актуална политическа тема, но гръмкият му коментар обикновено си оставаше монолог, не се намираха подходящи партньори. Офицерите пред него бяха по-тихи от водата, никой не се изкушаваше да подеме дискусията. Всичките бяха твърдо убедени, че ЗКПЧ-то винаги говори в унисон с партийната линия, даже когато категоризираше като мурдар или простак някоя не дотам наша фигура от световната политика. Пък и като знаеха, че може да обяви всеки един за класов враг, само понеже си пада по Стоунс, Юрая Хийп или Пинк Флойд, съответно си имаха едно наум.

* * *

На този следобеден развод Джони, новоизпеченият лейтенант, беше по-скоро спечен.

Допреди час новият чин и новата му длъжност на взводен го изпълваха с радостни вибрации, но неочаквано ротният, старши лейтенант Гулията, се оказа в разход, та се налагаше да поеме спешно неговите задължения. Не че му бяха нещо непознати, но Гулията се славеше като уставняк и педант, проверяваше и питаше за какво ли не, никога не претупваше развода. Ако сега младият офицер като негов заместник го свършеше набързо или пропуснеше нещо, всички, и

старшината, и бойците щяха да усетят разликата и авторитетът му можеше да пострада от самото начало.

Беше строил личния състав пред спалното, гледаше бегло познатите безизразни лица под кафявите кепета и нервно пристъпваше от крак на крак. Този негов тик, приличащ на своеобразен танц му бе докарал прякора „Джон Траволта“.

Минавайки тази сутрин по коридора на път към офицерската стая, погледът му се спря в надрасканата на шкафчето му дума „Johnny“. Отначало се одърви. Каква беше тази свинщина, къде оставаше дължимият респект? Сега трябваше да завалят санкции, чинът му го изискваше. От друга страна все още имаше известни задръжки да раздава наказания наляво и надясно. Пък и мисълта, че именно той е „Джони“, докато другите отнасят какви ли не тъпи и унижителни прякори така му хареса, че широко се ухили и не предприе нищо да се махне цапаницата или издири виновника.

— Джони, а? Джони — повтаряше си той на глас целия предобед. Това му звучеше западно, модерно, небрежно и диско.

Изправен сам пред ротата той пак се сети за това. Ако и да му беше леко терсене, през загрижените му черти си прокара път доволна усмивка.

— Здравейте, бойци!

— Здрав' ж' лаем др' арю лейт' нант!

След като се изкефи на поздрава, изреван специално за него, той внезапно се сети как да позапълни времето отредено за развод.

— Я сега да упражняваме малко поздравите — реши той. — Отговаряй на старши лейтенант. Здравейте, другари бойци!

Слушайки отговора, той блажено премрежи очи. Представата за бъдещата стръмна кариера на младия и динамичен Джони го докара до душевен оргазъм. Катерейки се в мислите си нагоре по армейската йерархия той ги караше да отговарят на все по-висок чин. Сигнал до генерал-майор изведнъж се сепна, забелязвайки понеслия се откъм щаба на осемнайста скорост Трактор. Джони припряно накара строените още веднъж да го поздравят на лейтенант и тъкмо навреме успя да рапортува.

За негов ужас обаче Трактора едвам го изслуша, след което енергично махна с ръка в знак да го последва. Да се прекъсне така развода беше повече от необичайно, нещо трябваше да се е случило,

нещо страшно. Двамата офицери се отдалечиха на ужким достатъчно разстояние от ротата, за да не бъдат подслушвани, но от боботещия говор на ЗКПЧ-то все пак ясно долетя остро зададеният въпрос:

— А бе, кой е тоя Джони? — освен носа, сега и бузите му бяха почервенели от възбуда.

Усетил погледи в гърба си, Трактора се опита да сниши малко глас, но движенията му бяха по-ясни от всякакви думи. От строя се долавяха само откъслеци като „американската армия“, „пълно безобразие“, „да не сме в каубойски филм?“ и „идеологическа диверсия“. Джони едвам успяваше да озапти краката си да не започнат да играят трополи около майора. Настроението му се сбръчка като презимувала ябълка. От задните редици любопитните опъваха шии, да не изгърват и секунда от пантомимата. Един възмутен ЗКПЧ, бурно ръкомахащ наред плаца срещу едно спаружващо се ленче, такъв спектакъл не се предлагаше всеки ден.

Конското продължи около 10 минути, след което Трактора внезапно се извърна, даде газ и отпраши. Взводният го изпрати с шашардисан поглед, после направи кръгом и бавно закрачи обратно с вид на напердашен малчуган.

Застанал отново пред строя, той се опита да събере остатъците от самочувствието си.

— Я слушайте, рота! — неловко се опита да вкара сурови нотки в тона си Джони. — Районите не се чистят от отговорните... И върху чистотата на помещенията още трябва да се наблегне...

„Какви ги плещя, това е работа на старшината, не моя, аз тука офицер ли съм или...“ усети се внезапно той. Бойците го слушаха внимателно и това го понасърчи:

— ... а май и върху дисциплината! Да-а!

После поучително добави:

— Носете си службата бойци, за да не ви понесе тя!

След кратък размисъл реши все пак, че по му подхожда да бъде строг:

— Първо отделение, мирррно! Пред офицерските стаи да се измие всичко, включително и шкафчетата! След това ще идвам да проверявам! Наля-во! Ходом марш към щаба! Останалите да се разпределят от старшината по райони. Свободни сте.

Разводът беше свършил, ротата се пръсна.

Почувствувал се най-последна насаме със себе си, взводният изтанцува още няколко крачки и изведнъж се ухили широко:

— И все пак „Джони“, а? „Джони“! Не „Трактор“, а „Джони“... друго си е.

Напук на новия си задължаващ пагон, той мислено се оплези на ЗКПЧ-то, след което усмивката му нарасна с още няколко карата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.